

Hjælpefonden for arbejdsdygtige ugifte Kvinder

har et lidt andet Formaal. Denne Forening søger at hjælpe unge Kvinder til selvstændig Virksomhed enten ved at støtte dem under deres Uddannelse i bestemte Fag eller ved at yde dem Laan eller Gaver til at etablere sig for.

„Hjælpefonden“s ordinære Indtægt har i 1892 været 4,000 Kr., i Gaver 190 Kr., af det Raben-Leventzauseke Fond 300 Kr., Overskudet ved en Fest 100 Kr.

Hjælpefonden har understøttet 25 Ansøgerinder dels i København og Provinserne. Af disse har tre uddannet sig til Almuelærerinder, andre i Modepynt, i Skræddersyning, Orgelspil, Telegrafering, Bogholderi og Præliminærkursus. Kun en eneste ung Pige er hjulpen til Haandværker, nemlig en Uhrmager. Ialt er hertil medgaaet et Beløb af 3,235 Kr.

Desuden er der udgivet som Laan 520 Kr.

Hjælpefonden synes os at være en af vore mest nødvendige Foreninger i Øjeblikket, thi skal Kvinderne have Ret til at arbejde, maa de unge Kvinder ogsaa hjælpes til faglig Uddannelse, men i den Henseende har Hjælpefonden hidtil ikke holdt, hvad den har lovet; thi naar man undtager en eneste Ansøgerinde, Uhrmager, saa har den kun hjulpet Kvinder i det gamle Spor, nemlig til at udanne sig i Sprog, Musik og Lærervirksomhed, og det, man havde ventet af Foreningen, og som den lovede i sit første Program, det var at skaffe unge Kvinder ind som Haandværkere. Den fortalte i sit Opraab, at den havde sat sig i Forbindelse med Byens store Haandværkere og vakt deres Interesse for „Hjælpefonden“.

At disse samme store Haandværkere muligvis er Bidragydere og giver nogle Kroner om Aaret, er jo meget kønt, men det, det egentlig gælder om, er jo, at der lukkes op paa Værkstederne til faglig Uddannelse for unge Kvinder i Lighed med de unge Mænd.

Os, der har arbejdet for Kvindesagen i mange Aar, er det ikke lykkedes at bevæge Haandværkere til at antage kvindelige Lærlinger paa samme Maade som mandlige, og vi hilste derfor „Hjælpefonden“ med Glæde, da den meddelte, at den vilde paatage sig denne specielle Opgave; men den har altsaa ikke endnu været heldigere. Muligvis den kan være det i Fremtiden, vi vil haabe det, thi det er fra den Side, at Kvinderne skal vinde frem i Samfundet. Middelstandskvinden maa der aabnes andre Veje for end blot Syning eller Lærerindevirksomheden.

Hvorledes bliver Rosiner lavet?

Mellem Korinth og Patros i Grækenland vokser paa Havkystens Skraaninger en overordenlig sød Vindrue med smaa, mørkerøde tætt paa hinanden liggende Bær, som man ikke gerne anvender umiddelbart til at presse Vin af, da Bærrene, naar de nydes friske, ikke have nogen behagelig Smag. Derimod egner de smaa Druer sig udmærket til at tørres, og danner saaledes en udmærket Handelsvare til at sælges.

Vil De høre, hvorledes Tørringen af disse Druer foregaar?

I hvert Vinbjerg findes en fri Plads, som særligt er egnet til Tørringen, og som ikke er beplantet med Vinstokke. Paa denne bliver der, naar Vinhøsten begynder, udbredt et jævnt Lag af Heste- og Ælselsgødning, 30 Centimeter højt. Paa denne Gødning lægges de modne Druer, og Solen besørger Tørringen.

Det er let forstaaeligt, at Gødningen gør sit dertil. Den er lige som en varm Seng, der om Dagen indsuger de hede Solstråler, og langsomt kølnes igen om Natten. Ved gunstigt varmt Vejr bliver Druerne tørrede i Løbet af 10—12 Dage paa dette Leje af Gødning. Regnskyl eller Uvejr, mens Tørringen finder Sted, er til stor Skade, da Bærrene let mugne ved at blive vaade. Man faar et lille Begreb om Høsten, naar man hører, at den har en Gennemsnitsværdi af 40—50 Millioner Frcs.

Naar Tørringstiden er lykkelig overstaaet, saa bliver Druerne fisket ud af Gødningen og Bærrene bundet ind i Sække af Gedeskind, saaledes som de bruges der i Landet, hvor Haarene ere vendte indadtil. Man vil let indse, at derved kommer ikke alene Bærrene ned i Sækkene, men tillige store Bestanddele af Gødningen, som de er udbredt paa. De fyldte Sække bliver straks hængt paa Lasteslerne, som bringer dem til de Kyster, hvorfra de indskibes til Udlandet. Ved Havnene sælger Vindruegartnerne de tørrede Bær til Mellemhandlerne, som sælger dem videre til de store franske og engelske Købmænd. Naar Mellemhandlerne har købt Rosinerne eller Korenderne, bliver de befriet for disse haarede Gedesække. De bliver vejede og ligefrem hældt ud paa Jorden i store Dynger. I langagtige Trækasser bliver nu Bærrene pakkede ind, men for at der skal komme saa mange som muligt ned i en Kasse, bliver de af Havnearbejderne trampet ned med Støvler. Det er rigtignok ikke meget appetitligt.

Vi meddeler ikke vore Læsere dette for at betage dem Appetiten til disse tørrede Bær, men for at indprente enhver, hvor nødvendigt det er, grundigt at vaske og skylle Rosiner og Korender, inden de bruges til Mad.

M. B.

(Efter Hausfrauenzeitung.)

Kvindelig Fremskridtsforening.

Mandagen den 17. April holdt Dhrr. Folketingsmand Herman Trier og Journalist A. C. Meyer Foredrag over Emnet: „En splittende Magt i Samfundet“. Fru Meyer aabnede Mødet og gav Ordet til Hr. Meyer: Den splittende Magt var efter Talerens Mening det overhaandtagende Drikkeri, som ødelagde Familjelivet, oprev Ægteskabet, gjorde Hjemmene elendige, Børnene svage og udygtige som Samfundsmedlemmer, skilte Ven fra Ven og som i sidste Instans bragte Folk til Fortvivlelsens Selvmorderi eller paa Forbryderbanen. Som en Dæmning herimod var Afholdssagen fremstaaet, thi ved at udøve denne Sags Indflydelse paa Menneskene, var man i Stand til at bringe Lykke og Hygge i mange Hjem, hvor ellers det modsatte har været til Huse. Det var Afholdsmændenes Haab, at Drikkeriet kan afskaffes, ligesom man udrydder enhver anden kunstig Lidenskab. Efter at Taleren havde illustreret

sit Foredrag med nogle personlige Oplevelser, opfordrede han enhver Mand og Kvinde til ihærdigt at arbejde for Afholdssagen, tilraadede sluttelig Arbejderne, at disse, hvis Arbejdsevne laa i den fysiske Kraft, skulde vende sig bort fra Drikkeriets lastefulde Skraaplan.

Dernæst fik Hr. Trier Ordet: Man kan med Rette sige, at Spiritus er en splittende Magt. Det værste, der kan siges om et Menneske, er, at han ikke er rigtig ved sig selv. Det har vist sig, at talentfulde Mennesker som oftest skal have et Piringsmiddel ved Haanden for at arbejde, men hvad Drikkeriet angaar, saa kan man vænne sig saaledes til at drikke, at det tilsidst ikke virker pirrende paa Mennesket, kun Sløvheden kommer over ham og virker enerverende paa ham. Som oftest er det kun smaa Aarsager, der har store Virkninger under Spiritusens Indflydelse og derfor bliver Hjemmene ødelagte, fordi Drikkeriet modarbejder den Opgave, som er fælles for Mand og Kvinde i ethvert Hjem.

Derfor bør denne Last af al Kraft bekæmpes, saaledes, at man af de svage Mennesker skaber Personligheder, som Samfundet til enhver Tid kan gøre Regning paa. Forinden Mødet hævdedes af Fru Meyer med en Tak til Foredragsholderne for deres helt igennem interessante Foredrag, opfordrede Fru Bajer de Tilstedeværende til at abonnere paa Kvindebladet „Hvad vi vil“.

P. H.

Værd at lægge Mærke til.

I det finske Kvindesamfund „Unionen“ holdtes forleden et Møde, hvor den kvindelige Læge Dr. Rosina Heikel indbragte et Forslag om Undervisning i Børnepleje. Man tænkte sig at oprette et Kursus i Børnepleje for dannede Kvinder, som efter endt Prøve udsendes i Landet for at udbrede denne værdifulde Undervisning blandt Almuekvinder. Forslaget vandt stor Tilslutning. Der nedsattes en Komite med Forslagsstilleren i Spidsen for at sætte Sagen i Gang.

Ved samme Møde indledede Fru L. Hagman en Diskussion om Ønskeligheden af en Forandring i Loven angaaende Kvindens Ret til Formynderskab ogsaa for andre Børn end sine egne og om at forhøje Aldersgrænsen for Indgaaelse af Ægteskab, som for Kvindens Vedkommende i Finland er 15 Aar. Ogsaa her blev nedsat et Udvalg til at tage denne Sag under Overvejelse.

Derefter diskuteredes om, i hvilken Udstrækning det er heldigt for Børn at deltage i offentlige eller private Fornøjelser, i Særdeleshed Aftenselskaber.

Miss Elisabeth Taylor rejste fra Winnipeg ifjor Sommer til Mackenzieflodens Delta, og fra den Expedition er hun netop vendt tilbage. Hun rejste ud alene, har været ganske alene paa sin Opdagelsesrejse og heldig fra først til sidst. Hun er den første kvindelige Opdagelsesrejsende, som er rejst til Polarregionen for egen Regning; og med saa megen praktisk Sans og Energi, at det vilde gjort en stærk Mand Ære, har hun udført sit Program og fuldendt sin Rejse til den nordligste Fæstning, der er i Hudson Bugt Kampagniets Besiddelse.